

opusdei.org

Brev om familjen av Opus Deis prelat

I början av år 2006 har biskop Javier Echevarría skrivit ett brev till Opus Deis medlemmar och medarbetare. Vi återger här de stycken av brevet som handlar om behovet av att förstärka familjens institution.

2006-01-20

Nu under jultiden är det den heliga Familjen som särskilt befinner sig i vår blickpunkt. När vi betraktar *treenigheten på jorden* är det därför självklart att vi, samtidigt som vårt

hjärta fylls med tacksamhet och tillbedjan, ber för att man överallt respekterar och försvarar familjens sanna natur och värde som institution och för att speciellt kristna familjer återspeglar hemmet i Nasaret. Detta läste vi i den bön som liturgin lät oss uttala den 30 december, den heliga Familjens – Jesus, Maria och Josefs familjs – högtid, då den bjöd oss att be: *Gud, vår Herre, i den heliga Familjen har du givit oss ett fulländat föredöme för våra familjer. Giv att vi efterliknar deras dygder och förblir förenade med varandra genom din kärleks band, så att vi efteråt tillsammans med de tre för evigt får uppleva ditt himmelska hems glädje*. (Missale, Den heliga Familjens högtid, Kollektbön).

I Johannes Paulus II:s sista offentliga yttrande i denna fråga, i slutet av hans levnadsdagar, påminde han om att *”just genom att betrakta Guds mysterium som blir människa och tas*

emot i en mänsklig familj kan vi fullt förstå familjens värde och skönhet.” I själva verket, fortsatte Påven, ”är familjen inte bara det kristna livets mitt, den är också samhällslivets grund och utgör därför ett grundläggande kapitel i den kristna socialläran.” (Johannes Paulus II, Tal till deltagarna i Familjeföreningarnas forums kongress, 18/12 2004).

Även Benedikt XVI understryker vikten av att på djupet förstå äktenskapets och familjens betydelse i Guds plan, i motsats till dem som envisas med att reducera dem till rena mänskliga konstruktioner och därför underkastade tidernas godtyckliga reformer. I själva verket, säger Påven, *är äktenskapet och familjen inte en tillfällig sociologisk konstruktion, en frukt av särskilda historiska och ekonomiska situationer. Tvärtom, det riktiga förhållandet mellan mannen och kvinnan finner sina rötter i*

människans djupaste väsen och endast utifrån detta kan det förklaras. Med andra ord: det kan inte skiljas från den klassiska och alltid nya frågan som människan ställer sig: Vem är jag? Vad är människan? Denna fråga kan i sin tur inte skiljas från frågeställningarna om Gud: Finns Gud? och Vem är Gud?, Vilket är hans sanna ansikte? (Benedikt XVI, Tal vid öppnandet av Roms stifts kyrkomöte, 6/6 200).

När han väcker dessa frågor, påminner Påven om vissa grundläggande principer i den heliga Skrift, bland andra att *människan har skapats till Guds avbild och att Gud själv är kärlek. Därför är kallelsen till kärlek det som gör att människan blir Guds riktiga avbild: hon är lik Gud i den mån hon älskar (Ibid.).* Och kärleken, det vet vi mycket väl, är det som motsätter sig egoismen mest.

Den helige Josemaría upprepade för oss: *Vår tro ignorerar inte någonting i denna värld som är vackert, generöst eller sant mänskligt. Den lär oss att vi inte får leva i ett egoistiskt sökande efter njutning, eftersom endast försakelser och uppoffringar leder till sann kärlek. Gud har älskat oss och uppmanar oss att älska honom och andra med den sanning och äkthet som han älskar oss med* (Den helige Josemaría, *Es Cristo que pasa*, nr 24). Endast utifrån denna övertygelse, när man den ena dagen efter den andra omsätter den i praktiken hemma, på arbetet, etc., kan man på ett effektivt sätt – med nådens hjälp – tillbakavisa felaktiga uppfattningar och få de personer som förfäktar dem att återvända till Gud.

En av de direkta konsekvenserna av denna ursprungliga kallelse till kärlek är att ingen tillhör sig själv bara. Vi är alla fast förbundna med varandra genom att ha samma

ursprung och mål, som är grundade i Gud. Vi är alla kallade att ta vårt personliga ansvar för samhällets bästa, var och en enligt hans eller hennes egen situation. I familjens och äktenskapets fall står det klart att de lagar som reglerar dessa institutioner – såväl Kyrkans lagar som lagarna i de samhällen som uppriktigt söker det allmänna bästa – inte är en utifrån påtvingad form utan *ett inneboende krav i det äktenskapliga kärleksförbundet och i personens innersta väsen. Däremot, de olika aktuella formerna av äktenskapets upplösning, t ex fria förbindelser och "äktenskapet på prov" samt till yttermera viso det så kallade äktenskapet mellan personer av samma kön, de är uttryck för en anarkisk frihet som helt fel vill framstå som människans sanna befrielse. Denna så kallade frihet grundar sig på en trivialisering av kroppen, som ofrånkomligt inkluderar en trivialisering av människan. Den*

utgår ifrån antagandet att människan kan göra vad hon vill med sig själv: hennes kropp blir då något sekundärt, något som man kan manipulera utifrån ett mänskligt perspektiv, något som man kan använda som man vill. Denna anarkiska frihetsuppfattning, som man vill låta framstå som en upptäckt av kroppen och av dess värde, är i själva verket en dualism som föraktar kroppen genom att, så att säga, försätta den utanför det äkta varat och personens äkta värdighet (Benedikt XVI, Tal vid öppnandet av Roms stifts kyrkomöte, 6/6 2005).

Som ansvariga medborgare och kristna bör vi göra allt för att försvara och främja de oeftergivliga värdena i detta viktiga område för Kyrkans och, låt oss inte glömma det, samhällets liv. Detta är en av de mest angelägna uppgifterna i den nya evangeliseringen. Plikten att sprida den sanna läran om äktenskapet och familjen faller på allas ansvar. Denna

helgs högtider visar detta på ett åskådligt sätt och leder oss till att inte slumra, att väcka många personer från den dåliga sömn som ibland faller över dem.

Jag vill inte avsluta utan att särskilt nämna de barnrika familjerna, som vår Fader uppskattade så högt. Som en konsekvens av hans långa erfarenhet brukade han säga: *Jag har sett en del äkta par som, även om Gud ger dem bara ett barn, är så generösa att de till och med ger det till Gud. Men det är inte många som gör så. I barnrika familjer är det lättare att förstå storheten i Guds kall och bland deras barn finns det kallelser av alla slag. Men i tacksamhet till Herren har jag också inte sällan upplevt att andra – exemplariska – äkta par, som Herren inte gett barn, förmår acceptera Guds heliga vilja med glädje och ägna mer tid åt kärleken till nästan . (Den helige Josemaría,*

Anteckningar från hans
predikningar. AGP, P03, X-63, s 20-21)

Precis som hände vår Fader riktar sig min kärlek – liksom er kärlek – även till de äkta par som Herren inte ger barn. Ofta har jag sett det som vår Fader hävdade uppfyllas till punkt och pricka: att dessa familjer *inte bara kan helga sitt hem likaledes, utan att de därutöver förfogar över mer tid för att ägna sig åt andras barn, och det är redan många som gör detta i rörande försakelse* (Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 10/4 1969), och de utövar ett mycket fruktbart faderskap och moderskap. Jag tröstas av tanken att många medlemmar har kommit till Verket tack vare dessa ”föräldrars” generösa verkan.

Nyligen sade Påven Benedikt XVI att i dagens samhälle utgör familjer med många barn ett vittnesbörd om tron, styrka och optimism eftersom det

inte finns någon framtid utan barn. Han tillade: *Jag framför min önskan att många nya och lämpliga samhällsinitiativ och lagar skapas för att värna och stödja barnrika familjer, som utgör en rikedom och ett hopp för hela landet* (Benedikt XVI, Avslutande ord vid audiensen den 2/11 2005). Må dessa ord av Påven verkligen sporra oss till att fortsätta anstränga oss för att man överallt grundligt hjälper familjer att uppfylla sitt övernaturliga och mänskliga uppdrag, som är oumbärligt för samhällets framtid.

Låt oss återvända till att betrakta julmysteriet, som på något sätt upprepas varje dag eftersom Jesus Kristus kommer till våra altaren dagligen och dagligen föds och föds på nytt i våra själar genom nåden. Låt oss inte upphöra att ofta närma oss *Tabernaklets ständiga julkrubba* (Den helige Josemaría, januari 1939; citerat i Camino, historisk-kritisk

utgåva utförd av Pedro Rodríguez, Rialp, Madrid 2004, 3:e upp., s. 1051) för att be Honom om insikt och lära oss av Honom.

Som jag sade tidigare är vi ju dessutom alla innefattade i detta arbete, främst genom vår generösa bön och med ett lämpligt råd när tillfälle ges. Herren som i Kana i Galiléen drog nytta av tjänarnas följsamhet för att omvandla vatten till vin, vill även nu dra nytta av de kristna, av oss, för att förnya sina planer, så att många personer tror på honom (Jfr Joh 2:6-11).

+ Javier

Rom den 1 januari 2006

brev-om-familjen-av-opus-deis-prelat/
(2026-03-31)